

Ma vendar nepričakovano. Pokopana je bila preteklo nedeljo na župnijskem pokopališču. Naj oba rešena zemeljske tuže, uživata večni mir!

Brezno ob Dravi. V najlepših dneh svojega življenja, 30 let stara, je nas zapustila Skolastika Zavrtnik. Po dveletnem zakonskem življenju je zapustila ljubečega moža. Pretrgala ji je nit življenja neozdravljiva bolezen jetika. Rajna je bila žena dela in žena molitve. Pogosto je pristopila k mizi Gospodovi, posebno ob prvih petkih v mesecu. Na njeni zadnji poti v ponedeljek, 8. julija jo je spremila velika množica ljudi. Ob grobu ji je spregovoril domači g. župnik prisrčne poslovilne besede. Rajni večni mir, žalujočega moža pa naj tolaži ljubi Bog!

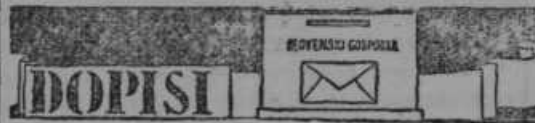
Sv. Lovrenc na Dravskem polju. V Apačah je pri svoji sestri dolge mesece trpela in 17. julija doživela vrla 18 letna mladenka Trezika Vindiš iz Trnovca. Njena smrt je pač zadejala hude rane staršem in vsem, ki so jo poznali in ljubili, a je presadila iz doline trpljenja vrla Marijino hčerko v božji raj; zato so ji tudi družbenice priredile tako lep pogreb, jo v grobu zasule s cvetjem ter se po svoji govornici od nje tako lepo poslovile. Trezika, prosí še za nas.

Sv. Miklavž pri Ormožu. S Krčevin je stegnila smrt roko v Brebrovnik in je za Lukmanom pobrala župana Janežiča. Iz Brebrovnika se je prikradla na Pavlovski vrh in je pokopala cerkvenega ključarja Janežiča. Tiho je prišla in tiho odšla, zapustila je mrzlo truplo in jok žene-matere ter 11 otrok. S ključarjem Janežičem je miklavžovska župnija izgubila enega najboljših župljanov, mož in očetov. Umril je nenadoma. Si r je leta sem bolehal, a njegova bolezen po človeški sodbi ni bila za smrt. Bog je drugače ukrenil. Poklical je zvestega služabnika po plačilo. Prvo nedeljo v mesecu je pokojni kot član apostolstva mož prejel sv. zakramente. Zadnjo nedeljo je bil pri rani sv. maši. Opoldne je sedel z družino pri mizi. Ko je pojedel juho, je začutil neko slabost. Šel je ven na zrak. V sobo se ni vrnil živ. Pred hišo so ga našli mrtvega. Zadel ga je kap. Krčevito je zajokala Janežičeva družina, ki je imela svoj ga »ateka« tako rada, kakor malokatera. Žalost pa je objela vso župnijo, ker je pokojnega Janežiča ljubila in spoštovala vsa župnija. Sicer pa ga je moral

vsakdo ljubiti in spoštovati. Saj je bil mož, kakor si ga boljsega ne moremo zamisliti. Kakor hrast je bil v verskem, narodnem in političnem oziru. Povsod odločen katoličan, v vsakem oziru cel mož. Kako čislani so bili pokojnik, je pokazala njegova zadnja pot. Kdor je videl njegov pogreb, je moral misliti, da je umrl velik odličnik. Zbran je bil ves veliki Miklavž. Trume ljudstva pa so prihitele tudi iz vseh sosednih župnij. Pogrebne obrede je opravil brat pokojnikov mil. g. stolni kanonik Rudolf Janežič iz Maribora. Pri maši sta mu stregla gg. konzistorijalni in duhovni svetnik Franc Bratušek, dekan velikonedeljske dekanije, in Franc Kolenc, tajnik KA iz Maribora. Poleg navedenih so prihitali na pogreb še gg. duhovni svetnik Štuhec, župnik pri Sv. Juriju ob Ščavnici, njegov kaplan Vahčić, gomilski župnik Satler, guštanjski župnik Barbič in domači kaplan Zajc. Okrog teh pa je bila zbrana na pokopališču nepregledna množica ljudstva. Med zbranimi je bila gasilska četa, ki ji je bil pokojnik podporni član. V slovo sta spregovorila ob grobu g. brat kanonik in g. svetnik Štuhec. Prvi je izrekel prisrčne besede zahvale, drugi pa je poveljeval pokojnika kot neomajnega katoličana in Slovenca. Nazadnje mu je pevski zbor zapel tužno žalostinko. Na miklavževskem pokopališču se dviga sveža gomila. Krije 67 letnega Janežiča. V Janežičevi hiši se je eno mesto izpraznilo, a

mamiki-vdovi in 11 otrokom se bo zdelo, da je vse prazno. V cerkvi bo prazen ostal samo en sedež, a bo vrzel v njo, kakor da bi jih bilo deset in še več praznih. Janežič je odšel, a spomin nanj bo dolgo, dolgo ostal zapisan v srcu vseh, ki so ga poznali. Pokojnik je bil pravičen mož. Odlikovala ga je resnična pobožnost, izredna potrpežljivost, usmiljenost, dobrotljivost. Ob njegovi izgubi bo tolažba za domače, prijatelje in znance trdno zaupanje, da ga je Bog poklical po plačilo, ki ga je pripravil »zvestim služabnikom«.

Makole. Dne 1. julija je nehalo biti srce blagemu možu Babšek Antonu, posestniku v Pečké, ki je umrl v 80. letu starosti. Na oslabeledosti srca je bolehal skozi sedem let. Vdano je prenašal dolgo bolezen, vdan v voljo božjo je mirno izdihnil. Rajni je bil mož jeklenege značaja. Skozi desetletja je bil občinski odbornik in župan bivše občine Pečke, član šolskega odbora itd. Bil je eden izmed tistih mož, ki so z rajnim makolskim župnikom Mih. Lendovšek na čelu stvorili največ za slovensko in katoliško zavednost Makol. Dvanajst let je bil star, ko ga je njegov oče vpisal v Družbo sv. Mohorja, ostal ji je zvest do smrti. Naročnik »Slov. gospodarja« je bil nad 30 let. Ljubil je delo, čislal izobrazbo, izpolnjevanje verskih dolžnosti mu je bilo vedno prva dolžnost. Cerkvi je bil udan iz vsega srca. V tem duhu je vzgajal tudi svoje otroke. Bog mu bodi obilen plačnik!

Sv. Trije kralji—Marenberg. Pri Sv. Treh kraljih se je sedaj obhajala lepa ali Aleševa nedelja. Cerkev stoji na vrhu hriba, ki je podooben stožcu, morska višina znaša 833 m; hrib je porasten z lepimi bukovimi in smrekovimi gozdovi, na južni strani so kmetije vmes. Posebno lep pogled je z avstrijske strani od Sv. Lovrenca v popoldanskih in večernih urah, kadar se bela cerkev blišči v solčnih žarkih. Cela slika spominja na goro Oljko v Savinjski dolini. Škoda, da pustijo rasti gozd prav tik do cerkve, vsaj 200 m na okrog bi moral biti prost razgled. Pred leti se je od cerkve

videlo mesto Gradec, proti Savinjski dolini pa Sv. Križ pri Belih vodah, danes vsega tega ni več. Razen tega škoduje drevje cerkvenim zidovom. Sv. Trije kralji so ob prevratu mnogo trpeli, razen Pernic največ v tem odseku. V cerkvi za velikim oltarjem je napis, ki pove, da je bila cerkev prenovljena leta 1912, cerkvena ključarja sta bila Anton Erjavac, p. d. Zalesnik, in Janez Sušnik, p. d. Sitar. Zelo zanimiva je oljnatka elika sv. Aleša v stranskem oltarju na listni strani, in če te, dragi bravec, kedaj zaneslo stopinje na vrh Sv. Treh kraljev, ne zamudi si to ogledati. Svetnik leži mrtov, oblečen v popotno obleko, pod stopnicami na dvorišču rimske patricijske palače, obraz mu je spremenjen, nebeški sij ga obseva, v rokah drži zapečateno pismo, poleg njega na stolcu je črnilnik z gosjim peresom,

dlo, noči hladnejše. Dne 8. oktobra je kazal termometer nekaj stopinj pod ničlo. Naslednjo noč je stalo živo srebro še nižje in od tedaj je padalo neprestano.

Pri pogledu na nizko stanje nitke živega srebra je pripomnil Lavison:

»Čas je, na delo morava!«

Pograbil je čeber za vodo, odbrzel k luknji v ledu, oprostil odprtino vrhnjega ledu, napolnil čeber in se vrnil nazaj h kočji. Gruberju se niti sanjalo ni, kaj namerava. Nehote je tudi sam zajel vode in sledil Amerikancu.

Ko sta dosegla kočjo, bilo je od jezera komaj 30—40 korakov, že ni več pljuskala voda preko roba vedric, ker se je že bila napravila na vrhu ledena skorja. Lavison je postal 5 m pred kočuro s hrbtom proti vetru in je pognal vodo z močjo po tramovju. Del vode je zmrznil že kar v zraku, drugi pa ob priletu na hlode. Celi dan sta delala oba in sta nehala, ko je sličila njuna kočja blestemu gričku. Nikjer ni bilo videti na stavbi kakoga ostrega roba ali vogla. V notrajnosti je bi-

lo toplo in tako svetlo, kakor bi špranje sploh ne bile zadelane.

Vreme se je spremenilo, sneg je zaplesal. In kak sneg! Z neba so pričele vrtuljiti liki kurja peresa velike snežinke. Celi dan in celo noč je snežilo neprenehoma.

»Ho! Ho!« si je mencial Amerikanec zadovoljno roke.

»Tako je prav! Naj le pada sneg, se bodo vsaj pričele gibati črede severnih jelenov. Dobila bova sveže meso.«

Zopet je posijalo sonce, vendar ne več tako svetlo. Oster veter je bril iz ledenega severa ter pretvarjal zgornjo plast snega v trdo skorjo. Tretjo noč po sneženi burji, ko sta se tiščala lovca udobno vsak pod svojo očejo, ju je vzbudil nemiren dirindaj pred bajto.

»Indijanci«, je uganil Lavison, »ki gredo na lov na jelene v severne kraje.«

(Dalje sledi.)

Sirite „Slov. gospodarja“!

5. letu in se dviga ter raste njegova rodovitnost do 12. leta. Čas zoritve sadu traja 5 do 9 mesecev. Odraslo kakor drevo da letno 3 kg zrnja.

Najmodernejši kurnik poseda Marija Luiza Queveli, mlada deklica v severnoameriški državi Washington. Ta kurnik je namreč petnadstropna hiša z električno lučjo, radijo aparat in tla so prevlečena z oljem.

Dvanajst

živih bratov in sester Manseati v mestecu Drummondville v Kanadi je skupno starih 809 let. Starost 7 bratov in 5 sester znaša po vrsti 78, 76, 73, 72, 70, 68, 65, 64, 62, 59 in 56 let.

na tleh leži popotna palica in odprta knjiga, menda sv. pismo.

St. Peter pri Riboru. Otroci Marijinega vrtca iz hoške nadžupnije, katerim se je še pridružil šentpeterski Marijin vrtec, so imeli izlet v Metavo na praznik karmelske M. B. V kapelici na prijaznem metavskem hričeku so imeli svojo pobožnost, kjer je g. dekan služil sv. mašo, pri kateri so otroci lepo popevali. Po opravljeni pobožnosti pa je bila mladina pogostena — 25 letnico službe pri isti družini je obhajala pretečeno sredo Tončka Knupleževa. Obitelj Sandejeva, pri kateri je v službi, ji je priredila lepo domačo slovesnost, kateri so prisostvovali ožji sorodniki jublantanje in prijatelji Sandejeve družine. Naj bo usojeno zvesti služabnici, da doživi še tudi 50 letnico v zadovoljstvu in zdravju. — Suša je že neznočna, poljski pridelki trpijo, otave ne bo, sadje odpada, tako, da bo kmet zopet hudo prizadet.

Puščava. V petek, 26. julija, in v nedeljo, dne 28. julija praznujemo v Puščavi god sv. Ane v popolnoma prenovljeni romarski cerkvi. Vabimo častilce sv. Ane, posebno matere, da pridejo na rožanje bodisi v petek, ali v nedeljo. Dnevni red za oba dneva bo sledeči: ob 5 pričetek spovedovanja, ob 6 tiha sv. maša, ob 7 pridiga in potem peta sv. maša, ob 8 sv. maša v kapeli sv. Ane, ob 10 pridiga in slovesna sv. maša. Prilika za spoved in sv. obhajilo bo od 5 do 12. Romarska cerkev v Puščavi je v notranjosti dobila čisto novo lice. Cela cerkev je prenovljena, samo stranska dva velika oltarja sta še v delu. To delo je pa tako ogromno, da bo do jeseni še dovolj dela, da bosta gotova. Ker je delo tako ogromno, si lahko predstavljate, da so stroški tudi temu primerni. Stroški so do sedaj narasli že nad 40.000 Din. Prosimo častilce sv. Ane in Matere božje, da pomagata postaviti Materi božji dostojno svetišče. Marija pomočnica vam ne bo ostala dolžna ničesar.

Sv. Jakob v Slovenskih goricah. Dne 13. julija ob dveh zjutraj so ognjeni zublji uničili gospodarsko poslopje Jožefa Habingerja, posestnika na Plodežnici. Rešili so živino, ostala premičnina je zgorela. Nekaj dni pred izbruhom ognja je našel podtaknjeno pismo, v katerem mu požigalec napoveduje ognjenega petelina. — Zadnji čas so se hoteli zopet uveljaviti pri nas ljudje, ki so pri zadnjih volitvah delali z obljubami in s silo za Jevtičevo listo. Doživeli smo na videz brezpomembne preiskave, v resnici pa so nam pripravljali preiskovalni zapor, morda celo koncentracijsko taborišče. Toda Jevtič je obračal, Stojadinovič pa obrnil.

Cigonce pri Slov. Bistrici. V vasi Cigonce se vkljub prepovedi strogega logarja zbirajo nepoklicani otroci iz cele vasi pri opekarni grola Attemsa, da tamkaj uganjajo raznovrstne burke. Dne 15. julija je logarjevo odsotnost porabil sosedov Klajnshek Vlado, učenec V. razreda ljudske šole, pritekkel je k logarjevim in izzval logarjevega sina Karla Štukl. učenca IV. razreda ljudske šole, na korajžo in motanje. Pri spoprijemu edendruzega je Klajnshek tako nevarno spodbil nogo Štukl Karlu, da mu je pri tem nogo zlomil. V bolečinah zvičajočega Karla so takoj peljali k zdravniku in nato v mariborsko bolnišnico. Starši, pazite na svoje otroke, da bodo v tem počitniškem času porabili čas za koristna dela in učenje, ne pa za pohajanje.

Čadram. Naš dobri g. župnik in duhovni svetovalec je praznoval 23. julija svojo petdesetletnico. Gotovo bodo zanimali župljane naše lepe župnije življenjski podatki našega tolikanj priljubljenega dušnega pastirja. G. župnik Franc Hohnjec se je rodil 23. julija 1885 pri Sv. Petru pod Sv. gorami iz ugledne rodbine. Njegov brat je profesor bogoslovja in požrtvovalno delavni politik ter organizator g. dr. Hohnjec. Brat Tone je ravnatelj ma-

riborske jetnišnice. Najmlajši sin je pa jubilant Franc, Gimnazijo in bogoslovje je končal v Mariboru, kjer je prejel mašniško posvečenje 25. julija 1911. Kaplanoval je na Rečici v Savinjski dolini, ter v Smarju pri Jelšah. Leta 1921 je postal župnik v Čadramu, kjer deluje z vso vnašo ter požrtvovalnostjo do danes. V priznanje njegovega vsestranskega delovanja je bil odlikovan z redom jugoslovanske krone, škof dr. Ivan Tomažič ga je imenoval ob priliki zadnje birme za duhovnega svetovalec in obe občini na ozemlju čadramske župnije sta ga imenovali za častnega občana. G. jubilant ima za celi konjski okraj velike uasluge kot bivši poslevoedeči podpredsednik častnega odbora. Na tem važnem mestu je z največjo delavnostjo spravil v red ceste konjskega okraja. Niti naštetih pa ne moremo zaslug, katere si je stekel kot naš dušni pastir na prižnici, v spovednici, šoli in kot naš vodja na prosvetnem ter gospodarskem polju. Lahko tudi trdimo, da kot obče priljubljen in goreč duhovnik nima nasprotnikov, kaj šele sovražnika! K njegovi 50 letnici mu želimo vsi Čadramčani krepkega zdravja, da bi nam pastiroval še dolga leta in obhajal v naši sredi vse nadaljne jubileje! Bog živi ter ohrani našega župnika, ki nam je zgled v vsakem oziru!

Sv. Bolfenk pri Središču. Dne 18. julija med 3 in 4 popoldne je v našem okolišu napravila toča ogromno škodo v vinogradih in sadonosnikih. Najprej je prihrumela toča med močnim dežjem in viharjem od jugozahoda, a nekako deset minut za tem pa je padala suha toča, debelejša kot orehi, ki je bila še rogljata, od severovzhoda. Prav na dan te nesreče se je v našem kraju razdeljevalo opomine za plačilo davkov in je torej povsem umevno, da je tarnanje davkoplačevalcev veliko. Uместno bo, da se izterjevanje davkov odloži, ker bo odpis davkov potreben.

Vransko. Živo še imamo v spominu dogodke ljubljanskega evharističnega kongresa. Kakor tik po gledališki predstavi, se nam vrste še danes pred očmi slike izza teh dni. Le prehitro je vse to minulo. Trajen spomin na ta kongres pa bo do nam, Vrančanom, ohranjali štirje evharistični križi, ki se dvigujejo na vseh straneh Vranskega. Prvi stoji na Grmadi, na Dolinskovem posestvu. Ta križ smo proglasili za farni, zakaj vsa fara se je udeležila njegove slavnostne blagoslovitve. Druga dva se dvigujeta nedaleč narazen na Ručigajevem vrhu in nad Ropasijo. Blagoslovljena sta bila na praznik sv. Rešnjega Telesa in v njegovi osmini ob veliki udeležbi okoličanov. Ob jutranjih solčnih žarkih se zaiskri iz zapadne strani sredi zelenih bregov četrti, tenek in visok. Na Marovtovem griču stoji in nepopisen je pogled s te točke po vsej celjski kotlini. Zadnji četrtek pred kongresom smo mu izprosili blagoslov. Vzvišeni in vzpodbudni so bili ob teh prilikah blagoslovitve govori blagosloviteljev, domačih gospodov dr. V. Mörtla in kaplana Fr. Bohanca. Tako se je naša fara dostojno in hvalevredno odzvala dolžnostim in klicu tega evharističnega časa.

Sv. Križ pri Belih vodah. Veličasten vtis evharističnega kongresa v Ljubljani je poživil versko navdušenje po celi Sloveniji. Tako so tudi številne množice vernih romarjev, ki so prispeli k Sv. Križu na lepo nedeljo, 14. julija, s svojo versko gorečnostjo in z navdušenim prepovedanjem proslavile evharističnega Kralja. Nad polovico romarjev se je z Njim združilo pri obhajilni mizi. Slovesne večernice je opravil č. g. Ogulin Janex, pri katerih je navdušeno odpevala dvatisočera množica zbranega ljudstva. Živ dokaz vernosti in kulture našega naroda je krasno ljudsko petje, ki se čimdalje bolj razširja. Zjutraj sta bili dve pridigi, pet sv. maš in nato slovesna procesija z Najsvetejšim. Naj On deli vsem obilo milosti!

St. Andraž pri Velenju. Vsem ljubiteljem prijazne in divne gore Oljke naznanjamo, da se vrši običajna šentandraška lepa nedelja na gori Oljki na Anino nedeljo, 28. julija. Vsi prijazno vabljeni, da pohitite ta dan na to prijazno goro prosit Boga, da nas obvaruje hude ure.

Kasaze pri Celju. 18 mladičev je skotila samica belgijske pasme kuncerejcu Antonu Goršku iz Kasaz pri Celju. Samica tehtala 9 kg. Ker pa bi jih toliko število ne mogla dobro prehraniti, jih je lastnik 12 takoj uničil.

Grize. Jakob Gril, posestniški sin tukajšnje župnije, služi pri generalu Pešiču v Belgradu za slugo. Sedaj se nahaja doma pri svojih starih na dopustu. Preteklo soboto ga je general Pešič, ki se tudi nahaja na dopustu v Celju, obiskal na njegovem domu. Seveda so bili domači jako iznenadeni radi visokega obiska. Pač lepa poteza ljudomilost tega visokega gospoda!

Bučje. Razno. Prvo polletje smo preživeli, hvala Bogu, brez posebnih nesreč. Dne 1. junija smo pa imeli celi dan strah, ker je strašno grmelno in treskalo. Strela je vžgala viničarijo, last šentjurske posojilnice, škoda je pa skoraj popolnoma krita z zavarovalnino. Od tedaj pa imamo mirno in suho vreme, tudi suša še ni povzročila škode, kakor se sliši iz raznih krajev. V tem mesecu smo imeli dvakrat pohleven dež. Nekaj pa nam je letos manjkalo. Znane bučke črešnje so popolnoma odpovedale, da se nam vsem čudno zdi, ker se to redko zgodi in tudi Celjani so zastojali čakali od nas na prvi štajerski sad, ki ga vsako leto radi kupujejo in uživajo. — Veliko veselja nam je prinesla nedelja, 12. maja. Vršil se je velik materinski tabor za matere in žene iz Buč, Olimje in Podčetrška. Do solz smo bili ginjeni, ko smo poslušali odrasle in male sinove in hčere, ki so proslavljali matere kot malo zahvalo za velike žrtve, ki jih doprinašajo za svoje ljubljene otroke. V nedeljo, 14. julija pa so se zbrali možje in fantje iz istih župnij na prijaznem hričeku, pri olimski podružnici sv. Filipa v Veračah pod vodstvom svojih dušnih pastirjev na sestanek Katoliške akcije. V pridigi in raznih govorih so se navdušili za bodoče delo po katoliških načelih. Lepe narodne pesni so odmevale po vinorodnih hričkih, nato smo pa šli veseli domov. — V zadnjem času sta umrla dva naročnika »Slov. gospodarja«, in sicer Smodila Juro v Vranski gorci in Pavlič Anton, podobar in slikar na Bučah, katerega sliko je pred leti prinesel »Slov. gospodar«. Bil je znan daleč po vsej Sloveniji in Hrvaški, dolgi po Slavoniji je slikal cerkve, delal oltarje in kipe svetnikov. — Kako je pa zdrav naš kraj, spričuje dejstvo, da je sedem parov zakoncev dočakalo zlato poroko v zadnjih desetih letih v tej mali župniji, ki šteje okrog 1200 duš. — Kljub hudi gospodarski krizi imamo veliko naročnikov Slov. gospodarja, Bogoljuba in Glasnika, ker smo željni pouka in radi čitamo. — Dokler so bile razmere normalne, je bila tukajšnja kmečka hranilnica in posojilnica razmeroma ena najboljših v kozjanskem okraju. Danes se pa sprašujemo: Se li bodo razmere kedaj spremenile na boljše? Upajmo! To želite gotovo Vi, gospod urednik, kakor mi, Vaši prijatelji. Opazovalec.

Št. Rupert nad Laškim. Ubogi kmetški človek današnjih dni izhaja le, ker mu ne zmanjka potrpežljivosti in pa upanja na boljše čase. V naših težavah nas je posebno trdo zadelo, ko so nam mogotci Kramar-Marušičeve sorte in njih domači podrepaniki raztrgali župnijo »samo« na tri dele ter nas prilimali občini Sv. Lenarta, kamor spadamo, kakor pest na oko. Sedaj pa so, hvala Bogu, zapihale spet milejše sapice, in vsak uviden človek, ki ne trobi v Špilancov rog, pravi in zahteva: občina Sv. Rupert se mo a spet upostaviti, kakor je bila do jeseni 1933! Kdor pozna krajevne razmere in premisli na prtaer samo to potezo demokratarjev, da so okolice Malobrezo, ki sega tik do šentrupertske cerkve, priklonili tri ure odda-

Ijeni občini Marija Gradec v Laškem, mora priznati: tako zlobno in krivično razdelitev je bil zmožen samo največji sovražnik slovenskega ljudstva. Zato pa gre po celem št. Rupertu samo en glas: občina mora zopet nazaj v Sv. Rupert! — Res z velikim zaupanjem gledamo vsi na novo vlado, v kateri je tudi naš človek, toliko obrekovani dr. Korošec, a poštenost nazadnje le obvelja, pravi vsak naš človek. Zaupamo, da v prihodnje ne bo več mogoče, kar delajo milijonarski dobičkarji v Laškem in drugod, ki plačujejo kmetu železniške prage ali švelarje po 2 Din, reci dva dinarja. Toda o tem prihodnjič!

Pišec. Lepo slovesnost smo tri fare priredile v nedeljo, 14. julija na Svetih Gorah nad St. Petrom. Priredili smo otroški tabor. Lepo je bilo gledati otroke iz Pišec, št. Petra, Bizeljskega in tudi od drugod, kako so korakali v starodavno Marijino svetišče na Sv. Gorah, da se najprej poklonijo Bogu in Mariji. Po primerni pridigi in sv. maši se je vršil otroški tabor pod lipo blizu meznarije. Nastopili so otroci z govorom, deklamacijami, gledališkimi prizorčki in petjem. Kako so otrokom žarele oči! Polni navdušenja so se vračali s tabora s sklepom v srcu, da hočejo prirediti prihodnje leto nov tabor v še večjem obsegu.

Pišec. Evharistično — milosti polno leto obhajamo. Da bo pa to res prav v posebni meri za našo župnijo, bomo imeli ob 125 letnici povečanja farne cerkve sv. misijon. Leta 1795 je bila pozidana sedanja cerkev, ker je bila prejšnja premajhna. Toda posvečena je bila šele 16. avgusta 1810 z oltarji vred po lavantinskem knezoškofu Leopoldu II., kar je razvidno iz hronograma in epombe v šesti farni krstni knjigi. Ni nam mogoče obhajati obletnice ravno 16. avgusta, a obhajali jo bomo od 28. julija do 4. avgusta s svetim misijonom. Čas milosti bo sv. misijon za nas. Prišli bodo med nas patri jezuitje iz Ljubljane. Na stežaj bomo jim odprli svoja srca, tudi tisti, ki drugače ne marajo za Boga, cerkev in zakramente. Mi hočemo storiti svoje, a upamo in molimo, da bi Bog po Materi božji in farnem patronu sv. Mihaelu tudi storil svoje. Tako bo preropena fara pač najlepše obhajala 125 letnico posvečenja svoje cerkve.

Peter Rešetar rešetari.

Pred letom dni v Ženevi. Pred letom dni je bil bivši Jevtič v Ženevi. Pa si je kupoval blago za obleko. Trgovec mu je odrezal le 2 m blaga. Ko se je vrnil v Belgrad, si je zopet kupil blago za obleko. Trgovec mu je odrezal 3,5 m blaga. Sedaj se je Jevtič začudil, kako to. Njegov osebni sluga mu lahko veliko pove, pa je rekel: »To je takole, v Belgradu ste velik gospod, v Ženevi pa majhen! Te dni je Jevtič zopet kupoval blago. Trgovec mu ga je odrezal le pol metra!

Zemljevid kot dnevnik. Japonska vsak dan izpreminja meje na Kitajskem. V Tokiju je začel izhajati dnevnik v obliki zemljevida, ki vsak dan prinaša nove meje Japonske. Dnevnik izdaja vojno ministrstvo.

Sedanji poslanci ne pridejo v nebesa. Sedanji poslanci žal ne bodo prišli v nebesa. Sedaj so izglasovali pooblaščenje za nov volivni zakon in s tem sebi zadržali vrv okrog vratu. Samomorilci pa ne pridejo v nebesa.

Marš na Belgrad. Jevtič in Marušič sta pripravljala marš na Belgrad, da bi ga osvojila. Postavila sta se na čelo in komandirala. Ker pa nista bila nikdar dobra vojaka, sta komandirala levo, krenila pa na desno. Ko sta se čez čas ozrla, sta videla, kako korakajo poslanci svojo pot v nasprotno smer. Hitro sta se sicer obrnila, toda ostala sta zadaj. Sedaj se ne bosta nikdar več mogla igrati stare vojake.

Politični žagarji. »Glas Marušiča« (natiskano si-

cer »Glas naroda«) piše, da je pri nas navada političnega žaganja. Ko pride nova vlada, pa se višje glave požagajo in pridejo novi ljudje. Pravi, da bi se naj tudi v tem oddelku začela sedaj kriza in naj bi se ustavilo politične žage. Mi smo tudi za to. Kaj bi žagal! Kar cel hlood, kakoršen pač je, naložimo na splav, potem pa po Savci, po Dravci, po beli Donavi, ga bomo potem že na licu mesta otesali in kot dobri kramarji vnovčili.

Ptujska mestna hiša ima zelo zanimiv starinski napis, ki ga sedaj med drugimi ptujskimi starinami kažejo tujcem. Napis se glasi: Srezki odbor JNS stranke za Ptuj. Osnovel se je poseben ozek odbor, ki bo čuval, da ta napis ne izgine, ko bo iz mestne hiše začelo izginjati. Predsednik odbora je znani strokovnjak Lovro Petovar.

To bo višek v Šmarju. Šmarski okraj je postal znan po vsej državi. Za to je poskrbel Dobovišek. Tudi za okraj sam skrbi. Sedaj je izdal nalogo, da morajo njegovi nositi srajco čez hlače. Tako se spodobi. Ko se bo to zgodilo, to še ne bo višek. Kadar pa bo Dobovišek ogrizel Ogrizka, Ogrizek pa dobo viška, Šmarčani pa kot vedno šli samo za dr. Korošcem, to bo višek v Šmarju!

O padalu.

Konec.

Moderna padala.

Vse drugače so novejša padala na modernih letalih. Izdelali so padala, ki so vdolana kar v sedeže. Če je nevarnost, poseben napis opozori potnike, naj si pripno pripravljeno jermenje okrog prsi. To potnikov ne vznemirja. Ko pilot vidi, da so vsi prepasani, pritisne na vzvod in tla pod potniki se odpro. Najsi potniki hočejo ali nočejo, že so v zraku in padajo. Padala se avtomatično odpro. Sam sem gledal poskušnjo, ko so vrgli vse potnike iz letala, pa se nikomur ni ničesar pripetilo. Ob enem delajo v Ameriki poizkuse, da bi celo letalo bilo zavarovano z ogromnim padalom. Toda to ima pomen le, če so se na letalu pokvarili motorji, brez pomena pa je, če se je letalo vžgalo.

Poseben način padanja,

ki ga imenujejo »slipen«. Na takem padalu privezani padajoči človek se vrti v krogu kakor se hoče ter s tem ali pospešuje padanje ali ga ovira. S tem si lahko pomaga, da ne pade v vodo, ali recimo na železnico, kjer bi ga povozil vlak. Toda ta način je zelo nevaren. Gledal sem ta-le prizor: Letalski učenec je hotel pospešiti padanje. Začel se je preveč gugati in veter je paval potisnil v stran. Mož je vlekel za vrvico, da bi zopet odprl padalo in preprečil padec. Padal je tako naglo, kakor bi granata padala na zemljo. Vsi

otrpli smo gledali strašni prizor, ne da bi mogli pomagati. Nekateri so glasno kričali. Ko je telo nesrečnega letalca priletelo na trda tla, je nekaj kilometrov naokrog tako zabobnelo, kakor bi L. kdo iz neznanke višine vrgel vrečo premoga na kamen. Oblak prahe je zakril vse. S sanitetnim avtom smo drveli na kraj nesreče. Padalo se je odprlo — seveda prepozno — ter vleklo razbito gmoto za seboj čez jarke in zidove, tako da je bilo vedno manj preostankov nesrečnega letalca.

Splošno lahko rečemo, da so sedaj vpeljana letala skoro čisto varna. Jamstva za življenje pa vam seveda ne da niti železnica.

Prva lokomotiva.

Na Angleškem građe novo lokomotivo, ki bo na las podobna prvi lokomotivi, katero je leta 1829 zgradil inž. Robert Stephenson v Darlingtonu. Ta novi posnetek prve lokomotive pojde v znanstveni muzej v South-Kensingtonu. Postavili jo bodo zraven ostankov prvega stroja, ki počiva tam že od leta 1862.

Neki angleški inženjer je časopisju tole javil: »Natančno bomo posneli prvi stroj, da bo sedanji rod bolje vedel, kakšna je bila prva lokomotiva. Original je s časom bil hudo poškodovan. Ko so lokomotivo leta 1844 nehali uporabljati, je celih 8 do 10 let stala v neki lopi. Vse količkej vredne dele so s stroja pobrali; skoraj vsa medenina je izginila. Ko so leta 1862 stari stroj prepeljali v London, so poskusili dati mu prvotno zunanost. Toda pogrešane dele so slabo ponaredili. Pač pa sedaj lepo gre izpod rok sestavljanje novega posnetka starega stroja. Vse bo točno tako narejeno, kakor je naredil Stephenson.«

Pri tej priliki opozarjajo listi, kako škoda je, če se stare stvari tako zavržejo. Kako redkokdaj vidite v muzejih kak voz iz Napoleonskih vojska. Še celo iz svetovne vojne je ohranjenih le malo vozil. In vendar bi bilo to tako zanimivo za naše potomce! To je znamenje, da ljudje gledajo naprej, ampak mislijo, da bo to, kar je danes, kar tako ostalo. Čez 50 let pa se bodo ljudje smejali marsičemu, čemur se mi danes čudimo!

Tri milijone biserov v kletki.

V teku zadnjih 40 let je uspela Japoncem iznajdba: bisere gojiti na umeten način. Tozadevno postopanje je zelo enostavno. Školjkam, ki so znane, da proizvajajo bisere, vtaknejo med obe trdi lupini prav majhne bisere. Tak biserček draži školjko, da ustvari v teku let mnogo večjega. Industrija umetnih biserov na Japonskem je rodila doslej lepe uspehe in prinaša mnogo dobička.

Glede proizvodnje umetnih biserov so dosegli Japonci lansko leto rekord. Cele tri milijone školjk so pripravili za umetno ustvarjanje biserov. V vsako školjko so utihotapili majhen biser, na ta način pripravljeno školjko so shranili v kletki iz žice in te kletke so obesili na posebni splave, ki plavajo ob morski obali. Dva krat na leto vzamejo školjke iz kletk, da jih osnažijo raznih škodljivcev in zajedalcev. Zavarovanje školjk s kletkami je samo varnostna naprava, da jih na ta način zavarujejo napram tatovom. Omenjeni trije milijoni školjk bodo ostali sedem let v morski vodi. Šele po tej dobi jih bodo preiskali glede biserne vsebine. Pri preiskavah zadenejo povprečno na 20 odstotkov školjk, ki so sploh brez biserov, 20 do 25 odstotkov je ustvarilo v teku let krasno barvane bisere v vseh velikostih, ostalo pa so biseri manj vrednih oblik ter navadnih barv, vendar se dobro prodajo, ker so poceni.